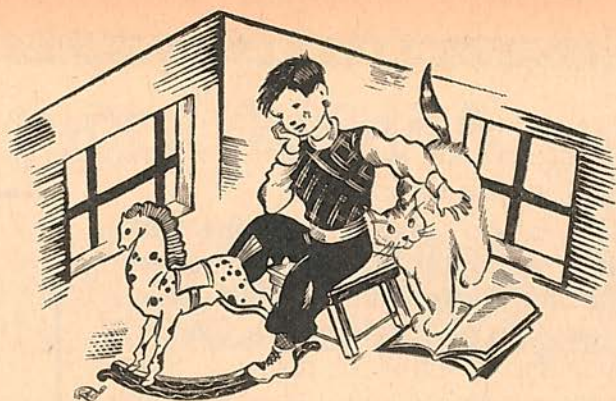

ЖАЛНО МИ Е

Жално ми е, жално,
жално на душата.
Ахъ, защо е кално
толкозъ на земята?!...

Нѣма ли да пекне
слънчицето благо
и да ми олекне —
да ми стане драго?

Тази зима длѣжка,
снѣжна, дѣждовита,
нѣма ли еднѣжка
тя да се измита?

Що ли още чака?
Вече ми додѣя,
нейде въ пущинака
нека се завѣе!

Па да свѣтнатъ ведро
всѣкжде простори,
слънчицето щедро
да изгрѣй отгоре.

Друго е въ полето,
друго е въ гората,
друго е сърдцето,
друга е играта.

А сега, за Бога,
въвъ задушна стая
какъ, кажете, мога
веселъ да играя?

Жално ми е, жално,
жално на душата.
Ахъ, защо е кално
толкозъ на земята?!

Трайко Симеоновъ

Изъ новата книжка „Горски теменужки“,
стихове за деца.

НАЙ-ДОБРИЯТЪ ЧОВѢКЪ

Подъ гнилата стрѣха въ кѣщата на дѣдо Мангаланъ
имаше две гнѣзда. Въ едното живѣеше дребничко врабче,
а въ другото една стара ластовичка съ бѣли пера подъ
гушата. Живѣеха си тѣ като добри съседи.

Презъ лѣтото, щомъ се излюпятъ яйцата подъ ла-
стовицата, дребното врабче почуква на кѣщата ѝ: